

нава, и съ Императора Константина погоната за Вързали подобаръ за себя си миръ. Съ тоя Тертипъ во втора та половина на 7 я вѣкъ около 678 та година, на правило са Българско то Царство на Дунава, и скоро станало твърди сильно, сасъ помощъ та на надвити те Славяни и Слабость та на Византійска та Имперія, коя то немаше сила да имъ са противи, принуждена была да имъ плаща вергія всяка година. Като владѣяха голямо пространство на сѣверный брягъ Дунава Българи те разширочили своя та власть до Болканскіятъ грѣпъ, и отъ черно то море до Морава. Съ Това са *начинава* за Славяни те Византійски новъ періодъ, толькова повече важанъ, зацо Българи те скоро изгубили своя та не славянска народность, и въ Царство то Българско са составили не только самобытныи, но и главный народъ. Не судиме за нужно да привождаме тука подребности за первы те Господари Български (*), и воини те имъ сасъ Византійцы те со всемъ нелюбопытны въ Исто-

(*) Господари те имъ быле: Астарухъ, Тербелисъ, Кормазіусъ, Томтоуба, Сабнидъ, Паганусъ, Умаръ, Токта, Тефигъ, Кардамусъ.